

WSTAŃMY Z KANADY

List do Parafian nr 18

Parafia Świętego Floriana Męczennika w Częstochowie

PIERWSZA NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU 6 MARCA 2022

DIALOG WE WSPÓLNOCIE

WEZWANI DO DIALOGU!

Gest domowy: Na spotkaniu rodzinnym lub w gronie sąsiadów - po wstępnej modlitwie np. «Ojcze nasz» - **przeczytajmy zamieszczone niżej fragmenty Pisma Św.** W atmosferze szczerości porozmawiamy o tym, czy w sposób wystarczający rozmawiamy ze sobą na tematy religijne, czy potrafimy na te tematy rozmawiać z dziećmi? Czy słuchamy pytań dzieci? Podobnie, czy umiemy słuchać siebie wzajemnie w sprawach wiary, czy słuchamy tego, co mówią nam nasi duszpasterze i jak na to odpowiadamy? Po tym dzieleniu poprośmy Boga, aby przebaczył nasze winy i uzdolnił nas do tego, abyśmy potrafili we wspólnocie naszej rodziny i z sąsiadami prowadzić ze sobą dialog, byśmy odłożyli na bok pretensje i złe emocje, a potrafili spotkać się ze sobą w klimacie szczerości i modlitwy, by pokonywać to, co nas dzieli.

Teksty do rozważań: **Bóg uczy nas - swoje dzieci - rozmawiać ze sobą, podejmować dialog w każdej życiowej sytuacji, dlatego wciąż do nas mówi:**

„Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich:” (Rdz 1,27-28).

„...zawołał Bóg do niego ze środka krzewu: Mojżeszu, Mojżeszu! On zaś odpowiedział: Oto jestem. Rzekł mu [Bóg]: Nie zbliżaj się tu! Zdejmij sandały z nóg, gdyż miejsce, na którym stoisz, jest ziemią świętą... Bóg rozmawiał z Mojżeszem i powiedział mu: Jam jest Pan.” (Wj 3,4-5; 6,2).

On rzekł do nich: O, nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały? I zaczynając od Mojżesza, poprzez wszystkich proroków, wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego. (Łk 24,25-27).

„A gdy spożyli śniadanie, rzekł Jezus do Szymona Piotra: Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci? Odpowiedział Mu: Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham. Rzekł do niego: Paś baranki moje. I znowu, po raz drugi, powiedział do niego: Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie? Odpowiedział Mu: Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham. Rzekł do niego: Paś owce moje. Powiedział mu po raz trzeci: Szymonie, synu Jana, czy kochasz Mnie? Zasmucił się Piotr, że mu po raz trzeci powiedział: Czy kochasz Mnie? I rzekł do Niego: Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham. Rzekł do niego Jezus: Paś owce moje.” (J 21,15-17).

Gest liturgiczny: Wezwania do Aktu Pokuty i do Modlitwy Powszechnej na temat dialogu w rodzinach i we Wspólnocie Kościoła Parafialnego. Na zakończenie Mszy św. zaśpiewamy wspólnie pieśń: «Barka».

GOTOWI DO DIALOGU?

Co sądzisz o duchu panującym w naszej Parafii? Jakie masz zdanie o ludziach, którzy są blisko z Kościołem? Czy uważasz, że są: «Hermetyczni», «Wyniośli», «Zadufani», «Wszystko wiedzą najlepiej», «Przymuszają do konkretnych zachowań», «Bywają bezdusznymi», «Obmawiają nie zaangażowanych»? Być może właśnie z tego powodu jest «Duszną atmosferą w naszym kościele»? Czy zatem uważasz, że trzeba zmienić ducha panującego w Parafii?

Takie właśnie zadanie ma Odnowa duchowa naszej Parafii. Chcemy zachęcić wszystkich, żeby zaczęli kreować wspólnotę w której żyją, niezależnie od tego na jakim etapie jest nasza wiara. Tak aby nikt się nie obawiał wypowiedzieć oficjalnie swojego zdania. Aby każdy miał odwagę wprowadzać w życie własne pomysły na stworzenie braterskiej wspólnoty, w atmosferze przyjaźni.

Właśnie do tego niezbędny jest dialog, bez wskazywania "na siłę" i „z góry”, kto ma rację, lecz poprzez wprowadzanie tych pomysłów w życie i ocenianie ich wspólnie po owocach jakie przynoszą. Nie ma egzaminu na uczestnictwo w działaniach podejmowanych w Parafii. Potrzeba tylko twojej obecności, argumentów i zaangażowania, bo nikt lepiej nie wprowadzi w życie twoich pomysłów, tylko ty sam.

Podstawą wszelkich działań jest dialog, a początkiem dialogu jest postawa ukazana w Ewangelii, w której Jezus mówi nam, żeby dobrze zobaczyć drzazgę w oku swojego brata, trzeba najpierw wyciągnąć belkę z własnego oka. A dokładniej, żeby zobaczyć brata, a nie tylko jego drzazgę. Zbyt często widzimy wzajemnie w nas samych tylko drzazgi, a nie dostrzegamy żywego człowieka, z jego problemami i ograniczeniami. Jeśli zaczniemy dostrzegać w sobie nawzajem nie tylko wady, ale ludzi może pewnego dnia jeden poprosi drugiego o wyciągnięcie drzazgi i przyjacielski uścisk dłoni.

PRZEZ DIALOG DO BRATERSKIEJ WSPÓLNOTY

Dialog – to rozmowa co najmniej dwóch osób. Czy zastanawiamy się, jak wielka jest moc tego, co mówimy? Wypowiadane słowa przybierają realne kształty. W świecie duchowym każde słowo ma moc. Dlatego też w Piśmie Świętym Pan Bóg zwraca na to uwagę. W Ewangelii Mateusza słyszymy słowa Chrystusa: *„Przecież z obfitości serca usta mówią. Dobry człowiek z dobrego skarbcza wydobywa dobre rzeczy, zły człowiek ze złego skarbcza wydobywa złe rzeczy. A powiadam wam: Z każdego bezużytecznego słowa, które wypowiedzą ludzie, zdadzą sprawę w dzień sądu. Bo na podstawie słów twoich będziesz uniewinniony i na podstawie słów twoich będziesz potępiony”* (Mt 12, 34-37).

Czym zatem w swojej istocie jest dialog? Na to pytanie odpowiada Ks. Mieczysław Nowak w książce «Nowe i lepsze»: *„Najpierw jest w nim postawa otwarcia i życzliwości. Kredyt zaufania. Wzajemne poszanowanie swoich przekonań. Nie ma dialogu tam, gdzie ludzie są zamknięci, zabarykadowani na swoich pozycjach, przekonani tylko o swojej racji. Z tego wynika chęć pokonania i zniszczenia przeciwnika, pokazania mu swej przewagi...”* Tymczasem w dialogu potrzebna jest *«postawa wzajemnego słuchania»*. Ks. Nowak pisze dalej: *„Osiemdziesiąt procent dialogu to umiejętność słuchania siebie nawzajem. Nie tylko własnych racji i argumentów, ale i strony przeciwnej. My bardzo często słyszymy tylko siebie. A tu trzeba przejść do postawy posłuchania i wzięcia na serio pod uwagę tego, co mówi drugi człowiek, co mówi żona, mąż, dziecko, co mówią rodzice, przyjaciele, co mówi Kościół.”*

Ks. Mieczysław uważa również, że *„dla wierzących dialog jest dialogiem w Duchu Świętym. Prowadzić go musimy z Bogiem przez Jezusa Chrystusa, ale także z innymi ludźmi.”* Kiedy prześledzimy całą Historię Zbawienia zaczynając od dzieła stworzenia, aż po Dzieje Kościoła zawarte w «Dziejach Apostolskich» i w Jego prorockiej wizji, którą ukazuje nam «Apokalipsa» Św. Jana, to łatwo dostrzeżemy, że jest to historia dialogu Boga z ludźmi. Najpierw krótko po stworzeniu w Ogrodzie Rajskim, później w prehistorii biblijnej z Noe i Mojżeszem, a na koniec w historii Nowego Testamentu w zbawczej misji Posłańca Bożego Jezusa z przydomkiem «Chrystus», co oznacza «Mesjasz».